

ВИКТОРИЯ ВАСИЛЕНКО В ПОЛЕТ МЕЖДУ ЗЕМЯТА И ОБЛАЦИТЕ

Освен че е артистична, чаровна и зеленооко красива, талантът ѝ бързо покорява все повече световни сцени и най-престижни клавирни конкурси. Наричат я „нашето златно момиче на пианото“, защото в лауреатската ѝ витрина няма по-ниска награда от първа. Може би е заради щастливата орисия на името ѝ. Към „Кристалните лири“ и десет все първи награди от национални и международни конкурси, през септември миналата година се прибави една особено важна победа – Виктория Василенко бе отличена с Първа и Специална награда на известния с трудността си конкурс „Джордже Енеску“ в Букурещ, Румъния. Само преди дни пък получи почетния знак „Златен век“ от Министерството на културата за заслуги към българската култура и изкуство.

Ако не беше станала пианистка (като всички в семейството ѝ!), сигурно щеше да се посвети с не по-малко удоволствие на театъра и режисурата. Обича да чете, харесва Моцарт от дете, но многопластовата дълбочина на Брамс и немският романтизъм я привличат и предизвикват, защото са като хляба, който първо трябва да втаса - музика за по-зрели музиканти.

ОЛГА БУЗИНА

Семейството ви е сто процента пианисти... От клавирно дуо вие вече сте „Василенко квартал“!

Повечето музикантски фамилии свирят на различни инструменти, правят концерти, докато ние сме четирима пианисти – родителите ми Ася и Александър Василенко и сестра ми Валерия, която е на 13. Това много се харесва на публиката, винаги имаме голям успех и пълни зали, където и да отидем.

А ти кога прояви музикалната си дарба?

Доколкото знам от нашите, още преди да започна да говоря, вече съм пеела. Предпочитала съм да гледам касе-

ти смузикални филми и опери вместо детски анимационни филмчета. И непрекъснато съм карала майка ми да ми пуска отново и отново „Вълшебната флейта“ и „Сватбата на Фигаро“, това вече ясно го помня – на 4-5-годишна възраст ги знаех наизуст. Може би затова музиката на Моцарт ми е най-близка до ден-днешен. Това е композиторът, който отвори цялото ми същество, сърцето ми за музиката. Родителите ми са мислили, че ще стана певица, защото съм пеела много чисто и хубаво... Аз и досега си пея за удоволствие и особено, когато съм с приятели на караоке, но гласът ми не е за опера, по-

скоро за джаз и поп. Та понеже съм била мъничка за уроци по пеене тогава, родителите ми решили първо да започна да свиря на пиано. От четиригодишна започнах с Ана Илиевска, която е била учителка и на моя баща, а вече от седем продължих с Антонина Бонева в Музикалното училище, а по-късно и с проф. Стела Димитрова-Майсторова.

Какво значение имат учителите, Вики, особено в самото начало, когато детето най-активно се запознава с тайните на инструмента?

Учителите са нещо много, много важно за развитието на музиканта, за това по какъв път ще тръгне. И е много трудно да си учител на малко дете. Цялата съдба на това човече зависи изцяло от теб, и то не само да го учиш да свиря на инструмента, как да му сложиш пръстчетата, но и да обича музиката.

Театърът? Това е твоето любимо място извън музиката. С какво те привлича театралното изкуство?

От съвсем малка си измислях различни сюжети и си ги разигравах – с приятелки, или сама със себе си репетирах пред ог-

ледалото. Записвах си, пишех цели разказчета, всякакви истории... (някъде ги пазя, трябва да ги намеря - ще ми бъде интересно сега да ги прочета!) Това, което винаги ме е привличало, е живото сценично изкуство. Харесвам и киното много, но предпочитам театъра. Не знам, ако не бях станала музикант, едва ли щях да поискам да бъда актриса, по-скоро режисьор.

Имаш отношение и към текста, каза, че си обичала да пишеш, може би, защото си била от четящите деца и си станала четящ човек.

За съжаление, това в днешно време е огромен пропуск и на родителите, и на учителите, и на обкръжението... Днешното поколение е много различно даже от моето – това го наблюдавам и по сестра си, която е с десет години по-малка от мен. Ние нямахме компютри, но много четяхме и това беше нашата врата към света и към това, което сме и правим в момента. Да, книгите са много важни и е много важно четенето като практика да не изчезва. Вярвам, искам да вярвам, че няма...

Как разучаваш едно ново про-

изведение, какво правиш, когато отгърнеш непознат нотен текст?

Това е много индивидуално и зависи от развитието на инструменталиста и начина, по който той подхожда към музиката. Преди бях свикнала да отворя нотите и директно да започна да свиря – просто да разчитам текста. Т.е. по стъпки - разчитам текста, след това подхождах към техническите проблеми и най-накрая към идеите и към музиката. Напоследък усвоих една практика, която, струва ми се, е много работеща – не сядам изобщо пред инструмента, отварям нотите и започвам да си пея, дори не е нужно да е на глас, започвам да си дирижирам и пея произведението вътрешно, за да мога да почувствам музиката. Това е много по-важно, отколкото механично да повтарям нотите. Всеки композитор има свой начин, стил на писане на произведението си. Да вникнеш в него, в смисъла на музиката, е много по-ценно, отколкото да я изпълниш перфектно, все едно да произнасяш добре заучени чужди думи, без да си научил езика.

Може би в това твоё задълбочено отношение към музиката е разковничето към винаги първите ти награди от престижните конкурси, на които се явяваш.

Много неща играят роля. В моята карма - аз вярвам в тези неща и си ги усещам - винаги съм имала късмет, но също така и съм го търсила. Разбира се, освен късмет има и много труд. На конкурсите всичко е много субективно. Винаги. Най-важно е на какво жури ще попаднеш, по какъв начин то ще слуша, какви хора предпочитат да чуе, има ли някакви задкулисни игри... В Букурещ, на тежкия конкурс „Джордже Енеску“, имах късмет да попадна на жури, което търсеше музиканти, а не поредните виртуози пианисти. Радвам се, че все още съществуват хора, които се интересуват наистина от музиканта.

След Музикалното училище ти завърши Висшия музикален колеж „Кралица София“ в

Мадрид при Дмитри Башкиров, Международната академия за пианисти в Комо, Италия, успоредно с това следваше и вече завърши НБУ в София, сега отново продължаваш образованието си в престижния колеж на името на друга кралица – „Кралица Елизабет“ в Брюксел... Докога трябва да учи музикантът?

Важно е човек да бъде винаги отворен за нови идеи. Дори и без постоянен преподавател, който редовно да се занимава с мен сега, вече имам усещането, че мога сама да работя върху себе си. Но необходимостта от външно мнение продължава цял живот. Чрез научаването, чрез откриването на нови неща човек преоткрива и себе си. Защото ние непрекъснато се променяме, постоянно сме

в различни етапи – особено ние, хората на изкуството, сме непрекъснато между земята и облаците в непрестанен полет. **Графикът ти с предстоящи концерти е натоварен. Това ли ти поканена и в ново амплуа - като член на жури. Остава ли ти време за личен живот изобщо?**

Винаги съм била човек, който умея да балансира нещата. Никога не съм била от хората, които свирят по цял ден. Разбира се, много работя, но е важно да успяваш да си отдъхнеш, да отделиш време за семейството и на приятелите си, да отидеш на театър, наистина да живееш. Защото животът не е само това, което правиш пред инструмента. Нашият жизнен опит, начинът, по който се развиваме, до голяма степен е свързан с начина, по

който свирим.

За какво мечтаеш?

Всъщност всичко, за което съм мечтала, вече е реалност. И любовта присъства в живота ми, и близки приятели имам, които искрено се радват на успехите ми, и прекрасно семейство, в кариерен план всичко върви чудесно... Може би това, за което си мечтаеш, е освен аз да съм щастлива, да успея да направя и останалите хора край себе си щастливи. Мечтая да оставя нещо след себе си. Случи се неотдавна - след концерт дойде да ме поздравят сляпа жена, която ми каза: „Не можах да Ви видя, но успях да Ви почувствам и разбера това, което казвате с музиката си и много ме развълнувахте.“ Тези моменти са смисълът на това, което правим! Тези хора, в които оставяш по нещо.

